

Hồi 48

Phản Lại Liên Minh

Tần Quan Vũ quét mắt qua một lượt...

Đám người bao vây chàng đều mặc áo choàng đen, che mặt bằng lụa đen, y như cách ăn mặc của Tam Hoa lúc nãy.

Không hỏi cũng có thể đoán chắc rằng họ là người của Liên minh.

Cùng trong lúc đó, bảy bóng người nữa lại ùn ùn phóng tới, xông vào giữa vòng vây, thì ra họ là Phượng Hoàng Tiền Phi và Tam Hoa, Tam Điếu.

Vừa chấm chân xuống đất, Phượng Hoàng Tiền Phi đã nhếch mép lạnh lùng:

- Kẻ nào dám hành hung, thì máu kẻ ấy sẽ đổ ngay tức khắc. Tam Hoa, mau vứt ngay mảnh lụa che mặt xuống, và hãy trở về thân phận thật của mình là môn hạ của ta, mau!

Tam Hoa đồng thanh "ạ" lên một tiếng rồi lột mảnh lụa đen che mặt cùng với chiếc áo choàng vứt ngay xuống đất.

Ba người họ trở về với thân áo màu hồng giống y như Tam Điếu.

Phượng Hoàng Tiền Phi quắc mắt đảo khắp vòng vây một lượt rồi lớn tiếng nói:

- Ta công khai tuyên bố phản kháng Liên minh, thu hồi tất cả môn hạ, ai chống lại, thì kẻ đó phải chết.

Phượng Hoàng Tiền Nữ kêu lên:

- Tỷ tỷ...

Phượng Hoàng Tiền Phi quay phắt lại:

- Muội muội cho rằng hành động của tỷ quá đáng chăng?

Phượng Hoàng Tiền Nữ hết sức cảm động:

- Tỷ tỷ vì muội mà đi vào con đường mạo hiểm... Tỷ tỷ, xin tỷ hãy lui lại. Muội và Tần công tử sẽ thoát khỏi nơi đây, và... và có thể trọn đời sẽ không bao giờ trở về nhà nữa...

Phượng Hoàng Tiền Phi lắc đầu nói:

- Muội muội còn chưa biết rõ ý của tử sao? Từ nay, dù cho có đến chân trời góc biển, tử sẽ cùng muội chia sẻ vui buồn, sướng khổ suốt đời.

Và nàng quay sang quát lớn:

- Trong hai mươi mấy người các ngươi, ít nhất cũng có năm người là môn hạ của gia đình ta. Nếu các ngươi còn nghĩ đến tử muội chúng ta thì hãy đứng sang một bên.

Lời nàng vừa dứt thì ba tiếng "tuần mạng" vang lên, rồi ba lão nhân tuổi độ năm mươi bước ra khỏi vòng vây, họ vừa bước vừa lộ khăn che mặt và cởi áo choàng đen ném bỏ sang một bên.

Họ bước đến trước mặt Phượng Hoàng Tiên Phi cung kính vòng tay:

- Tam Quái xin nghe lệnh của nhị vị công chúa!

Phượng Hoàng Tiên Phi dịu giọng:

- Tam Quái hãy bình tâm để hợp sức cùng bọn ta đánh lui kẻ địch.

Trước hành động quả quyết của Phượng Hoàng Tiên Phi, Tần Quan Vũ vô cùng cảm động, chàng biết rằng vì chàng mà hai tử muội nàng đã làm một việc quá nguy hiểm.

Chàng nhích sát lại, khẽ vịn lên vai Phượng Hoàng Tiên Nữ rồi ngập ngừng nói:

- Ân nghĩa này làm sao tại hạ quên được...

Phượng Hoàng Tiên Nữ ngắt lời chàng:

- Công tử đừng nói thế. Hãy lo đối phó với cường địch...

Một trong những kẻ bao vây vụt cười lên sảng sặc:

- Kẻ nào phản lại Liên minh, chết! Kẻ nào miệt thị Liên minh, chết! Nhưng đáng cười hơn hết là đường đường với danh hiệu Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ thế mà lại đi núp bóng quần thoa.

Tần Quan Vũ lướt tới gần, gặng lại:

- Thế các hạ núp bóng ai?

- Ta đây à? Ta núp bóng chủ nhân, chứ không phải ẩn sau lưng nữ nhân như thế đâu.

Tần Quan Vũ cười gằn:

- Hãy báo danh đi. Ta không bao giờ giết kẻ vô danh cả.

Đối phương lại cười sảng sặc:

- Kẻ như ta là kẻ vô danh đi, nhưng ngươi lại làm gì ta được chứ?

Vừa nói, gã vừa rút kiếm ra khỏi vỏ.

Phượng Hoàng Tiền Phi và Phượng Hoàng Tiền Nữ tiến lên đứng sát hai bên Tần Quan Vũ. Phượng Hoàng Tiền Nữ hất mặt lạnh lùng nói:

- Đối phó với hạng người đó, không cần chúng ta phải nhọc sức. Xin công tử để cho tiểu nữ phái một môn hạ ra đuổi hắn đi.

Tần Quan Vũ lắc đầu:

- Xin cô nương lui lại, cứ để tại hạ dạy hắn một bài học.

Dứt lời, chàng xốc lên phía trước...

Gã hắc y đối diện gầm lên một tiếng, múa tít thanh kiếm trên tay. Ánh thép lóe lên như một chiếc móng bạc chụp xuống đầu Tần Quan Vũ...

Thấy đối phương vừa mới ra tay đã dùng độc chiêu, Tần Quan Vũ không dám khinh thường, vội vã thi triển Thiên Long Thần Bộ lượn mình như chiếc lá khô, thoát khỏi vòng kiếm quang một cách dễ dàng.

Gã hắc y gầm lên một tiếng rồi vung mạnh thanh trường kiếm, quay tít nhiều vòng, ánh ngân quang vây bủa khắp chân thân Tần Quan Vũ.

Biết không thể kéo dài tình trạng tránh né này nữa được, Tần Quan Vũ hú lên một tiếng dài lanh lảnh rồi phóng vọt mình lên gần hai trượng, hai tay vươn ra và giáng thẳng xuống.

- Muốn chết!

Lòng trong tiếng thét ấy, gã hắc y vung bụng kiếm, hai tay kéo lên ngang ngực và đẩy thốc trở lên.

Bùng! Bùng!

Hai tiếng dội làm rung động mặt đất. Tần Quan Vũ vội ấn chân xuống đất, trụ vững thân mình.

Gã hắc y rùng mình mím miệng, thoái lui luôn hai bước.

Nhìn xuống chân gã, Tần Quan Vũ thấy dấu chân lún xuống gần hai tấc, chàng biết nội công của hắn cũng không phải tầm thường.

Vừa đứng yên lại được, gã hắc y liền chiêu đôi mắt hùng hực như máu về phía Tần Quan Vũ, và đột nhiên gã lao mình tới phạt mạnh cả hai tay...

Hai luồng kinh lực như hai ngọn gió lốc thốc tới ù ù, xô thẳng vào giữa ngực Tần Quan Vũ...

Chàng cười khẩy một tiếng, rồi thi triển chiêu thứ nhất của Huyền Âm Lục Chương là Phật Pháp Vô Biên...

Bùng!

Như giây đàn căng bị đứt, gã hắc y bật ngửa ra gần hai trượng, và tiếp theo là một tiếng "bịch" khô khan, cả thân hình của gã hắc y dán lên mặt đất.

Tiếp theo đó, hai tiếng gầm vang lên, và hai gã hắc y khác phóng tới cùng một lúc như hai con hổ dữ vồ mồi...

Tần Quan Vũ nghe kinh phong đã đến sát bên lưng, bèn thi triển Thiên Long Thần Bộ, lắc mình tránh sang bên phải và quát lớn:

- Liên minh chuyên dạy các ngươi đánh lên à? Hay nhỉ!

Cùng lúc ấy, gã hắc y bị té nằm dưới đất lúc nãy đã lồm ngóp ngồi dậy, quát lớn:

- Tam Quái nghe lệnh.

Và gã móc ra từ trong tay áo một lá cờ vàng thêu hình chim phượng, phe phẩy trước mặt rồi nói tiếp:

- Nếu quả Tam Quái dám kháng lệnh, ta sẽ lập tức bẩm báo việc này với quý chủ nhân.

Thấy Phượng Hoàng Kỳ, Tam Quái đều biến sắc. Sáu tia mắt khẩn cầu hướng về phía Phượng Hoàng Tiên Phi.

Hải Đường Hoa bước lên một bước và cũng rút ra một lá Phượng Hoàng Kỳ, rồi cất giọng lạnh lùng nói:

- Ngươi tiếp lệnh hay muốn bảo ai tiếp lệnh? Kẻ nào chống lại lệnh kỳ trong tay ta thì tất kẻ đó phải chết.

Khổng Tước bước lên nắm lấy lá lệnh kỳ, đưa lên phất qua phất lại và môi nàng khẽ nhếch nụ cười như thách thức.

Gã hắc y tái mặt, thoái lui hai bước, lắp bắp:

- Các ngươi muốn...

Phượng Hoàng Tiên Phi chiêu đôi mắt lạnh lùng, nói:

- Lãnh Diện Sát nghe lệnh!

Lời của Phượng Hoàng Tiên Phi vừa dứt thì Phượng Hoàng Tiên Nữ khẽ vẫy tay về phía gã hắc y. Một làn ánh sáng lóe lên, gã hắc y đưa tay ra bắt lấy và gã lại thoái lui mấy bước nữa rồi hót hải kêu lên:

- Kim Long lệnh!

Phượng Hoàng Tiên Phi vẫn lạnh lùng:

- Kẻ nhận lệnh mà không quỳ thì phải chết!

Mười mấy gã hắc y bao vây xung quanh đều đồng loạt quỳ xuống thưa:

- Thuộc hạ xin đợi lệnh!

Phượng Hoàng Tiên Phi cười gằn:

- Tất cả hãy rút đi cho ta.

Cả bọn đứng dậy xá dài và quay mình bỏ đi thẳng một mạch.

Lãnh Diện La Sát đứng lại, hai tay nâng chiếc lệnh bài, nói:

- Xin giao hoàn Kim Long lệnh.

Phượng Hoàng Tiên Nữ tiếp lấy. Gã hắc y cúi đầu chào rồi chạy theo đồng bọn.

Phượng Hoàng Tiên Phi quay lại nói:

- Tam Quái, Tam Điều và Tam Hoa nghe lệnh!

Chín người cùng quỳ xuống và Phượng Hoàng Tiên Phi nói tiếp:

- Hãy mau trở về đem tất cả sự việc báo lại cho cha ta. Chờ khi nào tử muội ta trở về rồi sẽ giải quyết sau.

Tam Quái, Tam Điều và Tam Hoa ứng thanh tuân lệnh, rồi chín người cúi đầu nhanh nhẹn quay đi.

Chờ cho họ đi rồi thì Phượng Hoàng Tiên Nữ bước đến sát bên Phượng Hoàng Tiên Phi, và như không ngăn được niềm xúc cảm của mình, nàng sà vào lòng bào tử và hỏi:

- Tử tử... chúng ta bây giờ phải làm sao?

Như một người từ mẫu, Phượng Hoàng Tiên Phi ôm lấy bào muội và vỗ về:

- Dù thế nào đi nữa thì tử đã quyết tâm rồi!

Phượng Hoàng Tiên Nữ vội hỏi:

- Về nhà ư?

- Không!

- Tỷ tỷ, nếu không về nhà thì tỷ muội mình sẽ đi đâu?

Phượng Hoàng Tiên Phi thở dài không nói...

Thấy tình cảm của tỷ muội Phượng Hoàng Tiên Nữ như thế, và thấy vì mình mà họ phải lâm vào hoàn cảnh khó xử, Tần Quan Vũ cúi mặt cất giọng buồn buồn:

- Vì tại hạ mà làm cho lệnh tỷ gặp khó khăn...

Phượng Hoàng Tiên Phi lắc đầu nói:

- Không phải vậy đâu. Thật ra tiểu nữ đã có ý phải lại Liên minh từ lâu, chỉ vì thiếu cương quyết mà thôi. Đến nay sự việc đã bức bách tỷ muội chúng tôi như vậy, âu đó cũng là một cơ hội tốt.

Tần Quan Vũ trở mặt:

- Tại sao thế?

Phượng Hoàng Tiên Phi thở ra:

- Chuyện dài dòng lắm!

Phượng Hoàng Tiên Nữ vội hỏi:

- Tỷ tỷ, bây giờ chúng ta phải tính sao?

Phượng Hoàng Tiên Phi thở dài nặng nhọc:

- Chúng ta có nhà mà không về được, tất nhiên cũng phải có chỗ để đi thôi. Huống chi, thiên hạ mệnh mông...

Nàng nói chưa dứt lời thì đột nhiên một giọng nói sang sảng vang lên:

- Hải tử, hãy về nhà... Nhà mới là chỗ các con về được!

Phượng Hoàng Tiên Nữ đứng phắt lên, tái mặt kêu:

- Cha!

Và nàng từ từ quỳ xuống...

Phượng Hoàng Tiên Phi cũng quỳ xuống kêu lên:

- Cha!

Tần Quan Vũ hoảng hồn, chàng đảo mắt nhìn quanh nhưng không thấy ai cả. Chàng biết phụ thân của hai nàng đã tới, nên vội vòng tay nói:

- Tiểu sinh mới là kẻ đáng tội. Vì tiểu sinh mà nhị vị cô nương mới hành động như thế. Nếu lão tiền bối muốn bắt tội, tiểu sinh nguyện gánh vác tất cả.

Giọng nói lúc nãy lạnh lùng gặn hỏi:

- Nghĩa là người muốn đem sinh mạng mình ra cứu lấy mạng của nhi nữ của ta?

Nhìn dáng cách thiếu nã của tử muội Phụng Hoàng Tiền Nữ, Tần Quan Vũ khẳng khái đáp lời:

- Đúng thế! Xin lão tiền bối hãy dung tha cho nhị vị lệnh ái...

Giọng nói kia vẫn lạnh như băng:

- Được, người muốn chết cách nào? Ta ra tay hay người sẽ tự xử?

Tần Quan Vũ khẽ rúng động...

Thảo nào hai tử muội Phụng Hoàng Tiền Phi lại không sợ cha mình như thế. Cha của hai nàng quả là một kẻ không biết xúc động bao giờ.

Và chàng trả lời một cách thần nhiên:

- Tiểu sinh có ý thế tội, nhưng không có ý tự giết mình. Vì như thế quả là không xứng đáng. Nếu lão tiền bối không tha thứ cho thì xin cứ ra tay, và nếu tiểu sinh không chịu nổi thì cũng được yên tâm nhắm mắt.

- Tốt! Tiếp chiêu!

- o O o -